

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/195/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1397899829
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1397899829.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa, v právnej veci navrhovateľa: W. Y. Q. Ď., O.-L. R. N., B. X, Y.: XX XXX XXX, zast. JUDr. Jozefom Holičom, advokátom, Lužická 7, Bratislava, proti odporcovi: W. W. S., O. I. M. Ú. Ž. X. - H., O. U. L., A. I., Š. XX, S., Y.L.: XX XXX XXX, v konaní o určenie vlastníctva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 22. 11. 2012, č. k. 6C/255/1997-675, a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 13. 2. 2013, č. k. 6C/255/1997-697, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 22. 11. 2012, č. k. 6C/255/1997-675 **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 13. 2. 2013, č. k. 6C/255/1997-697 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že navrhovateľ, spolu s pôvodnou navrhovateľkou v 2/ rade, akademickou maliarkou a sochárkou B. D., manželkou konateľa a navrhovateľa, sa pôvodným návrhom zo dňa 23. 9. 1997, domáhali voči pôvodnému správcovi konkurznej podstaty úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., určenia, že nehnuteľný a hnuťelný majetok, ktorý bol špecifikovaný v návrhu na začatie konania zo dňa 23. 9. 1997, zapísaný v spise konkurznej podstaty Krajského súdu v Bratislave, č. k. 38K/111/95, je v bezpodielovom spoluvlastníctve navrhovateľov. V priebehu konania sa na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. 12. 2011 pod č. k. 38K/111/95-5568, správcom konkurznej podstaty úpadcu Želstav A- Z, s. r. o., v konkurze a účastníkom konania na strane odporcu, stal W. W. S.. Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľka v 2/ rade písomným podaním zo dňa 8. 6. 2012 vzala návrh na začatie konania, vo vzťahu k nej, späť. Uznesenie o čiastočnom späťvzati zo dňa 19. 6. 2012 pod č. k. 6C/255/1997-526 nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 7. 2012. Podaním zo dňa 9. 7. 2012 navrhovateľ žiadal pripustiť zmenu petitu návrhu na začatie konania, podľa ktorého mal súd určiť, že vlastníkom nehnuteľností a hnuťelností, ktoré boli opísané v pôvodnom návrhu na začatie konania, je navrhovateľ.

Na pojednávaní konanom dňa 18. 9. 2012 právny zástupca navrhovateľa uviedol, že dôjde k modifikácii návrhu na začatie konania, pokiaľ ide o označenie odporcu, ako i petitu návrhu na začatie konania, a to so zreteľom na uvedenie si skutočnosti, že aktuálne odporca nie je vlastníkom hnuťelných a nehnuteľných vecí, o ktorých vlastníctvo v predmetnom konaní ide, rovnako z dôvodu, že mnohé z hnuťelných vecí v súčasnosti reálne neexistujú a pokiaľ ide o nehnuteľnosti, došlo k zmenám v

parcelnom označení. Pojednávanie bolo odročené, za účelom založenia písomného podania právneho zástupcu navrhovateľa do konca októbra 2012, ktorým bude korigovaný návrh na začatie konania.

Písomné podanie v stanovenej lehote založené nebolo, na pojednávanie konané dňa 22. 11. 2012 sa navrhovateľ, ani právny zástupca navrhovateľa, nedostavili, hoci jeho termín obaja vzali na vedomie dňa 18. 9. 2012, kedy sa i zriekli písomného predvolania, svoju neúčast' žiadnym spôsobom do pojednávania neospravedlnili.

Súd preto prejednal, i rozhodol, vec v neprítomnosti nečinného navrhovateľa a právneho zástupcu navrhovateľa v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p., a to na základe oboznámenia s obsahom kompletného spisového materiálu (výpis z podnikového registra, vedeného Mestským súdom v Brne, zmluva o predaji časti podniku, uzavretá medzi Federálnym fondom národného majetku ČSFR a navrhovateľom, zápis o prevzatí privatizovaného majetku navrhovateľom, LV č. XXXX k. ú. U., LV č. XXXX k. ú. A., LV č. XXX k. ú. A., rozsudok Okresného súdu Hodonín zo dňa 5. 5. 1997, sp. zn. 7C/669/96, s právoplatnosťou ku dňu 7. 7. 1997, výpis z Obchodného registra úpadcu, rozsudok NS SR pod sp. zn. 2Obo/170/96 zo dňa 14. 5. 1997, s právoplatnosťou ku dňu 9. 7. 1997, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. 5. 1997, vydané v konaní sp. zn. 38K/111/95, uznesenie Valného zhromaždenia ŽELSTAV A - Z, s. r. o., o zmene spoločenskej zmluvy, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 81Cb/154/97-25 zo dňa 14. 12. 1997, uznesenie Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 76Cb 26/98 zo dňa 19. 3. 1998, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 12. 1998, č. k. 4Obo/82/98-89, uznesenie Okresného súdu Bratislava III, č. k. 19Cb/146/99-112 zo dňa 21. 5. 1999, s právoplatnosťou ku dňu 31. 12. 1999, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 9. 2001, č. k. 81Cb/80/97-378, rozsudok NS SR zo dňa 24. 9. 2003, č. k. 6Obo/62/03-921, rozsudok KS v Bratislave zo dňa 9. 12. 2002, č. k. 81Cb/80/97-850, s právoplatnosťou ku dňu 5. 1. 2004, uznesenie NS SR zo dňa 29. 11. 2004, č. k. 1Obo/V9/2004-1268, s právoplatnosťou ku dňu 22. 12. 2004, výpis z LV č. XXXX, k. ú. U., výpis z LV č. XXXX a XXXX, k. ú. A., zmena spoločenskej zmluvy ŽELSTAV A - Z, s. r. o., - dodatok č. 1 zo dňa 23. 11. 1992, uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. 3. 2003, č. k. 7Nc/8/01-15, s právoplatnosťou ku dňu 4. 8. 2004, úmrtý list pôvodného odporcu W. W. W., uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. 12. 2011, č. k. 38K/111/95-5568, s právoplatnosťou ku dňu 10. 1. 2012, súpis majetku úpadcu ŽELSTAV A - Z, s. r. o., pričom na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. 2. 1996, sp. zn. 38K/111/1995 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu ŽELSTAV A - Z, s. r. o., v rámci konkurzného konania bol uznesením zo dňa 18. 2. 1997 daný súhlas správcovi predávať majetok v konkurznej podstate a majetok úpadcu bol správcom speňažený. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 3. 2008, bola schválená konečná správa o speňažení majetku a uznesením zo dňa 5. 5. 2008 Krajský súd v Bratislave rozhodol o rozvrhu výťažku speňaženej konkurznej podstaty veriteľom. V rámci konania Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38K/111/1995 aktuálny odporca požiadal podaním zo dňa 10. 1. 2012 o zrušenie konkurzu.

Súd prvého stupňa uviedol, že majetok špecifikovaný v petite tohto konania, bol do spoločnosti ŽELSTAV A - Z, s. r. o., vnesený navrhovateľom, na základe zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 (dodatok č. 1), ktorá zmena bola registrovaná Štátnym notárstvom Bratislava I dňa 28. 12. 1992 a pôvodným odporcom bol zapísaný do súpisu podstaty úpadcu.

V konaní pred Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 81Cb/80/97, bol zamietnutý návrh navrhovateľa na vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5. 1. 2004.

Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 120 ods. 1, v spojení s ust. § 101 ods. 1 O. s. p., a konštatoval, že návrh navrhovateľa je konaním návrhovým, a preto navrhovateľ je v zmysle § 42 ods. 3 O. s. p., v spojení s § 79 ods. 1 O. s. p., povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosť označiť dôkazné prostriedky, medzi ktoré patria dôkazné prostriedky o svojej aktívnej legitímácii a o pasívnej legitímácii odporcu, má navrhovateľ aj v priebehu konania vo veci samej (§ 101 ods. 1 O. s. p., § 120 ods. 1 O. s. p.), ktorú skutočnosť navrhovateľ opomenul, čo sa premietlo do rozhodnutia vo veci samej.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena účastníkmi, bez ohľadu na ich procesné postavenie, prioritne však dôkazná povinnosť je na účastníkovi, ktorý tvrdí, že stav zakladajúci jeho právo nastal, t. j. na navrhovateľovi. Presunutie dôkazného bremena na odporcu je preto v rozpore s pravidlami danými O. s. p., pričom aktuálne odporca nie je vlastníkom

nehnutelností, čo je súdu, i obom účastníkom, známa skutočnosť, preto procesný návrh v zmysle § 92 ods. 2 O. s. p. mohol podať výlučne len navrhovateľ, čo však neučinil. Návrh smeroval proti pasívne nelegitimovanému subjektu.

Súd sa zaoberal i úvahami o tom, či prejednaním a rozhodnutím vo veci, bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, nedochádza k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom a k znemožneniu realizácie procesných práv.

Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 24 a § 25 ods. 1 a 2 O. s. p., ako aj ust. § 18 ods. 1 Zákona o advokácii. Zároveň poukázal na ust. § 115 O. s. p., ktoré ukladá súdu, aby na nariadenie pojednávania predvolal účastníkov, resp., aby tieto termín pojednávania vzali na vedomie, so zrieknutím sa práva na predvolanie; potom je len na účastníkovi, či svoje právo využije alebo nie. Zdôraznil, že existencia dôvodov na odročenie pojednávania musí byť súdu známa v čase rozhodovania.

Do meritórneho rozhodnutia súdu žiadosť o odročenie pojednávania podaná nebola, rovnako nebola ospravedlnená neprítomnosť navrhovateľa právneho zástupcu navrhovateľa, pokyny súdu, vyplývajúce z predchádzajúceho pojednávania, v určenej lehote a ani do termínu pojednávania, splnené neboli a následné ospravedlnenie nemá náležitosti žiadosti o odročenie pojednávania, v zmysle § 119 O. s. p.

Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojej aktívnej legitímácie v spore, keď nedošlo k preukázaniu neplatnosti vnesenia majetku do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., so zreteľom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a sp. zn. 6Obo/62/03 a na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 81Cb/80/97.

Na základe zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, na preukázanie svojej aktívnej legitímácie v spore, keď nedošlo k preukázaniu neplatnosti vnesenia relevantného majetku do spoločnosti ŽELSTAV A - Z, s. r. o., s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a sp. zn. 6Obo/62/03 ako aj na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 81Cb/80/97.

Rovnako navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, ohľadom preukázania pasívnej legitímácie odporcu v konaní, keď vzhľadom na preukázanie skutočnosti, že v konkurznom konaní bol relevantný nehnuteľný i hnutelný majetok ŽELSTAV A - Z, s. r. o., speňažený, je potrebné konštatovať, že odporca, resp. i úpadca, nie sú vlastníkami vecí, relevantných pre toto konanie, a preto odporca nemôže byť pasívne legitimovaným subjektom, v konaní o vlastníckej žalobe navrhovateľa. Taktiež z aktuálnych LV č. XXXX, k. ú. U., LV č. XXXX, k. ú. A. a LV č. XXX, k. ú. A., ktoré sú obsiahnuté v petite návrhu, vyplýva zmena parcelných označení a v konaní nedošlo k produkovaniu žiadnych dôkazov o aktuálnej existencii hnutelných vecí, tvoriacich časť petitu návrhu na začatie konania. Všetky uvedené dôvody potom viedli k zamietnutiu návrhu na začatie konania, keď súd nie je oprávnený poskytovať navrhovateľom požadovanú ochranu proti subjektu, nedisponujúcemu vlastníckym právom k relevantným hnutelným a nehnuteľným veciam a za situácie, že petit návrhu nekorešponduje s aktuálnym zápisom v evidencii nehnuteľností a vlastnícke právo nemôže byť určené k prípadným neexistujúcim hnutelným veciam a za nepreukázania neoprávnenej, ale faktickej, držby označeným odporcom.

O trovách prvostupňového konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, keďže mu žiadne trovy konania nevznikli, nepriznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie. Mal za to, že súd prvého stupňa porušil ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O. s. p. Pokiaľ súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval jednotlivé rozhodnutia, ich spisové značky, bez toho, aby tieto rozhodnutia odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. uviedol, že súd nepreskúmal spis pod č. k. 7Nc/8/01-15, ktorý sa týkal registračného konania, ktorým bývalé Štátne notárstvo Bratislava I registrovalo, v rozpore so zákonom a smernicou, ktorá smernica platila v dobe registrácie záznamom dňa 28. 12. 1992, pod č. RI 587/92. Uvedené má ten dôsledok, že pokiaľ súdy nerozhodnú o žalobe z 28. 6. 1995, ktorá je vedená na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 10C/51/99, neexistuje žiaden právny dôvod na zamietnutie toho žalobného návrhu. Ak totiž registračné konanie nezačalo, nemohlo ani skončiť, súd si nevyžiadal z katastrálneho úradu spisový materiál a

nevyhodnotil ho, dokazovanie vyhlásil za skončené bez toho, aby navrhovateľ mal možnosť na tieto dôkazy poukázať. Zároveň uviedol, že k dnešnému dňu neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, kde by výrok bol vkladuschopnou alebo záznamovou listinou, na prepis alebo zmenu vlastníctva, v prospech Želstav A - Z, s. r. o., pričom takýmito rozhodnutiami nie sú ani rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/170/96 a ani rozsudok sp. zn. 6Obo/62/03. Rozsudok sp. zn. 2Obo/170/96 je nulitným rozsudkom. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 27S/60/99 str. 8 a 9. Pokiaľ sa týka tvrdenia súdu, s poukazom na rozsudok NS SR pod č. k. 6Obo/62/03, toto považoval za účelové, dôkazom je samotný výrok tohto rozsudku, ktorý je rozhodnutím obchodného kolégia. Vytkol súdu prvého stupňa, že porušil všetky ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, keď návrhy navrhovateľa neboli súdom akceptované a súd svoje rozhodnutie oprel o rozhodnutia súdov, ktorými bolo rozhodnuté proti neexistujúcemu subjektu (žaloba proti vlastníkovi bola vzatá späť vid. str. 4 rozsudku, č. k. 2Obo/170/96) alebo bolo rozhodované o predbežných opatreniach v iných konaniach, čím navrhovateľovi súd prvého stupňa neumožnil vystupovať ako účastníkovi konania, a preto žiadal, aby odvolací súd, i s poukazom na ust. § 221 ods. 1 O. s. p., zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Uviedol, že rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Obo/62/03, nie je vkladuschopnou ani záznamuschopnou listinou na prepis vlastníctva. Zdôraznil, že rozsudok sp. zn. 6Obo/62/03 je odôvodnený len a len s poukazom na rozsudok sp. zn. 2Obo/170/96, ktorý je tiež bez právneho významu, čo opätovne zakladá tú právnu skutočnosť, že rozsudok sp. zn. 6Obo/62/03 je rozsudkom, ktorým o vlastníctve rozhodnuté nebolo, čo má za následok porušenie § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.

Mal za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal ani s otázkou základného imania spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., ktoré je stále iba 200.000,- Sk, čo sú peňažné vklady spoločníkov a nič viac. Uviedol, že nikdy nedošlo, a ani nemohlo dôjsť, k zmene vlastníctva, nedošlo k navýšeniu základného imania, a teda ani k vneseniu nepeňažného vkladu. Navrhovateľ nespochybňoval, že do meritórneho rozhodnutia súdu nebola daná žiadosť o odročenie pojednávania, tiež nebola ospravedlnená neprítomnosť navrhovateľa, právneho zástupcu navrhovateľa, tiež neboli splnené pokyny súdu z predchádzajúceho pojednávania v určenej lehote, a ani do termínu pojednávania a následné ospravedlnenie nemá náležitosti žiadosti odročenie pojednávania podľa § 119 O. s. p. Na druhej strane uviedol, že doposiaľ navrhovateľovi nebolo doručené podanie odporcu zo dňa 20. 7. 2012, ktoré nedoručenie vyjadrenia správcu konkurznej podstaty má za následok, že navrhovateľ a jeho právny zástupca, nemohli zákonným spôsobom reagovať na takéto podanie. Tiež bývalý správca konkurznej podstaty do dnešného dňa nevyvrátil dôkazy navrhovateľa, založené do spisu v žalobnom návrhu zo dňa 23. 9. 1997. Namietal, že súd vyhlásil dokazovanie za skončené, bez účasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na pojednávaní, zavinenej počasím a kolíziou právneho zástupcu navrhovateľa, čo považoval za nie celkom správne. Pokiaľ súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, toto tvrdenie súdu nemá oporu v zákone, pretože ani jedno z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Obo/170/1996, sp. zn. 6Obo/62/03 a Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 81Cb/80/97, nie je, a nikdy nebude, vkladuschopnou listinou na zmenu alebo prepis vlastníctva. Správca konkurznej podstaty vo svojich nezákonnostiach bol chránený súdmi, napriek tomu obdržal odmenu za nezákonne speňažený majetok cca 65.000.000,- Sk, t. j. viac ako 2.000.000,- Eur. Je pravdou, že navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, tieto navrhovateľ v žalobe zo dňa 23. 9. 1997 splnil, čoho dôkazom bolo vydané predbežné opatrenie sp. zn. 6C/255/97-80 zo dňa 23. 10. 1999.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok, ako správny, potvrdil, pretože ho považuje za vecne správny. Navrhovateľ v spore neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu.

Navrhovateľ majetok, ktorý získal zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. 4. 1992 od Federálneho fondu národného majetku ČSFR, platne a účinne vniesol, ako nepeňažný vklad, do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o. Všetci vtedajší spoločníci firmy, vrátane navrhovateľa, uzatvorili dňa 23. 11. 1992 dodatok č. 1 k zmene spoločenskej zmluvy a navrhovateľ, ako konateľ spoločnosti, podal dňa 23. 12. 1992 na vtedajšom Štátnom notárstve Bratislava I návrh na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy. Štátne notárstvo Bratislava I túto zmenu spoločenskej zmluvy registrovalo dňom 28. 12. 1992, pod č. RI 587/92. Týmto dňom zmena spoločenskej zmluvy nadobudla právoplatnosť a stala sa právne účinnou. Uvedeným dňom sa stala vkladuschopnou listinou, nakoľko registráciou zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Obč. zák., v platnom znení z roku 1992.

Vlastníctvo k celému vznesenému majetku, či už hnutelnému ako i nehnuteľnému, prešlo na úpadcu dňom registrácie zmeny spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A- Z, s. r. o. Túto skutočnosť potvrdzujú rozsudky Navyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a sp. zn. 6Obo/62/03, v ktorých bolo jednoznačne konštatované, že navrhovateľ platne vniesol, okrem iného, aj majetok, ktorý bol predmetom tohto konania, ako nepeňažný vklad do majetku spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., čím navrhovateľ stratil vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam a k hnutelným veciam. Z týchto dôvodov označené nehnuteľnosti a huteľné veci nemôžu patriť navrhovateľovi.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie navrhovateľa podľa § 212 ods. 1 O. s. p, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., v spojení s ust. § 156 ods. 3 O. s. p., a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť z týchto dôvodov.

Návrhom zo dňa 19. 9. 1997, ktorý bol doručený súdu prvého stupňa 23. 9. 1997, sa pôvodný navrhovateľ, označený ako W.. Y.. Q. Ď., R. N., B. Č.. X, Y.: XX XXX XXX a navrhovateľka v 2/ rade, akademická maliarka a sochárka B. D., manželka (pôvodným návrhom), domáhali voči pôvodnému odporcovi W.. W. W., ako správcovi konkurznej podstaty úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., určenia, že všetok huteľný a nehnuteľný majetok, špecifikovaný v petite návrhu na č. l. 2 - 12, majetok zapísaný v súpise konkurznej podstaty Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 38K/111/95 zo dňa 1. 2. 1996, sú v bezpodielom spoluvlastníctve navrhovateľov. V priebehu konania podaním zo dňa 9. 7. 2012 navrhovateľ žiadal (potom čo navrhovateľka v 2/ rade vzala návrh na začatie konania vo vzťahu k nej späť) pripustiť zmenu petitu návrhu na začatie konania s tým, že žiadal, aby súd vyslovil, že vlastníkom nehnuteľných a huteľných vecí, opísaných v pôvodnom návrhu na začatie konania, je navrhovateľ. Túto zmenu súd prvého stupňa pripustil uznesením zo dňa 21. 8. 2012, spojené s opravným uznesením zo dňa 18. 9. 2012, č. k. 6C/255/1997-651. Súd prvého stupňa konštatoval, že návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva proti odporcovi, je návrh na začatie konania, v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. a takéto konanie je konaním návrhovým. Bolo preto povinnosťou navrhovateľa, označiť dôkazné prostriedky o svojej aktívnej legitímácii, ako aj o pasívnej legitímácii odporcu, pričom povinnosť označiť dôkazné prostriedky, t. j. uniesť dôkazné bremeno, sa navrhovateľovi v konaní nepodarilo, keď na predposlednom pojednávaní navrhovateľ neoznačil dôkazy, pričom na pojednávaní konanom dňa 18. 9. 2012 právny zástupca navrhovateľa pred súdom prehlásil, že dôjde k úprave návrhu na začatie konania, tak pokiaľ ide o označenie odporcu o úpravu petitu k návrhu na začatie konania s tým, že uvedomujúc si, že odporca v súčasnosti nie je vlastníkom huteľných a nehnuteľných vecí, o ktorých vlastníctvo v predmetnom konaní ide, tiež, že mnohé z huteľných vecí už reálne neexistujú. Súd pojednávanie odročil, za účelom založenia písomného podania právneho zástupcu navrhovateľa do konca októbra, ktorým podaním bude korigovaný návrh na začatie konania. Súd prvého stupňa vytyčil pojednávanie na deň 22. 11. 2012, na ktoré pojednávanie sa navrhovateľ ani jeho právny zástupca nedostavili, s tým, že termín pojednávania vzali na vedomie a svoju neúčast' žiadnym spôsobom do pojednávania neospravedlnili.

Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že na pojednávaní dňa 18. 9. 2012 sa dostavil osobne navrhovateľ a jeho právny zástupca s tým, že právny zástupca navrhovateľa uviedol, že v primeranej lehote uvedie súdu, na ktorých huteľných a nehnuteľných veciach má záujem, t. j., ktorých žiada určiť vlastníctvo, pričom v lehote 1 mesiaca sám založí o tomto súdu písomné podanie a uvedomujúc si, že niektoré z huteľných vecí už určite neexistujú, v tomto smere bude modifikovať návrh s tým, že termín ďalšieho pojednávania, a to na deň 22. 11. 2012 o 9.15 hod, č. dv. 15 vzal na vedomie a s tým, že navrhovateľ a jeho právny zástupca sa zriekajú i písomného predvolania.

Je nesporné, že na odročené pojednávanie dňa 22. 11. 2012, ktoré začalo o 9.15 hod, sa navrhovateľ a jeho právny zástupca nedostavili, písomne ani faxom sa neospravedlnili z neúčasti na tomto pojednávaní. Odvolací súd zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 22. 11. 2012 mal za preukázané, že súd prvého stupňa konštatoval neúčast' navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, títo nezaložili písomné podanie, v zmysle uznesenia o odročení pojednávania zo dňa 18. 9. 2012, následne na to súd prvého stupňa vyhlásil uznesenie podľa § 101 ods. 1 O. s. p. s tým, že sa bude pojednávať v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a samotného navrhovateľa. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Je nepochybné, že jednou z podmienok správneho, náležitého predvolania účastníkov, resp. ich zástupcov, na pojednávanie, je riadne a včasné predvolanie tohto účastníka a to tak, aby o tomto termíne a mieste nemohli vzniknúť žiadne pochybnosti. Účastník má totiž právo, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti, a to i vzhľadom na článok 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ale aj v zmysle článku 42 ods. 2 Ústavy SR. V žiadnom prípade to však neznamená, že by súd nemohol konať a rozhodnúť bez prítomnosti navrhovateľa v prípade, ak sú inak splnené podmienky, uvedené v ust. § 101 ods. 2 O. s. p., Podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa nariadil pojednávanie na deň 22. 11. 2012 v súlade s ust. § 115 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že tento termín riadne oznámil navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi na predchádzajúcom pojednávaní dňa 18. 9. 2012, pričom navrhovateľ, právny zástupca navrhovateľa, ako aj odporca, vzali termín pojednávania na vedomie s tým, že sa zriekajú písomného predvolania. Zo strany súdu prvého stupňa preto nedošlo k procesnej chybe. Súd vo veci ďalej konal v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navyše z odvolania navrhovateľa je zjavné, že postup súdu prvého stupňa považoval za správny a navrhovateľ tento postup nespochybnil.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď i napriek neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, vo veci ďalej konal a návrh navrhovateľa prejednal i v jeho neprítomnosti. Správny je záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno. Z obsahu spisu vyplýva, i následne zo samotnej výpovede právneho zástupcu navrhovateľa z pojednávania zo dňa 18. 9. 2012, že po pripustení zmeny návrhu na začatie konania si navrhovateľ bol vedomý, že niektoré z hnutelných vecí podľa jeho vyjadrenia určite už neexistujú, a preto v tomto smere uviedol, že bude modifikovať svoj žalobný návrh a následne v lehote 1 mesiaca založí písomné podanie, v ktorom uvedie súdu, na ktorých hnutelných a nehnuteľných veciach má záujem. V tomto smere v priebehu pojednávania odporca v súvislosti s predložením dôkazov uviedol, že v inom konaní bolo vydané uznesenie o zrušení konkurzu, voči čomu sa navrhovateľ odvolal, pričom súd uznesenie o zrušení konkurzu zrušil a navrhovateľ je preto stále účastníkom konania a môže nahliadať do konkurzného spisu, t. j. označenie odporcov, ktorí v súčasnosti vlastní hnutelný, resp. nehnuteľný, majetok, t. j. vlastníkov si môže v predmetnej veci určiť sám. Z uznesenia súdu prvého stupňa o odročení pojednávania zo dňa 18. 9. 2012 vyplývalo, že právnenému zástupcovi navrhovateľa súd uložil, aby v lehote do konca októbra 2012, založil do spisu podania, ohľadne čiastočného späťvzatia návrhu v časti hnutelných a nehnuteľných vecí, čo však navrhovateľ a jeho právny zástupca do konca predmetnej lehoty nedoložili a na ďalšie pojednávanie dňa 22. 11. 2012 sa bez ospravedlnenia na toto pojednávanie ani nedostavili.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že na zistenie skutkového stavu slúžia aj dôkazy, a teda všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, pričom ust. § 120 upravuje postup súdu pri dokazovaní v sporovom konaní tak, že v sporovom konaní je dokazovanie ovládané prejednacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností, tvrdených účastníkmi a vykoná len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli (okrem výnimiek) podľa § 120 ods. 1 posledná veta. Prejednacía zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia, dôkaznou povinnosťou, ktoré účastníkom sporového konania vyplývajú z ust. § 79 ods. 1, § 101 ods. 1 O. s. p. Povinnosť tvrdenia znamená, že účastník musí uviesť skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne, pričom ak účastník splní svoju povinnosť tvrdenia, má sa za to, že uniesol bremeno tvrdenia. Dôkazná povinnosť znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy. Ak navrhnuté dôkazy súd vykoná a preukáže sa tým skutkové okolnosti tvrdené účastníkom, má sa za to, že účastník uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje. Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak navrhovateľ tvrdí, že je vlastníkom hnutelných a nehnuteľných vecí, opísaných v upravenom návrhu, t. j. opísaných na strane 13 až 22 návrhu, musí tieto skutočnosti preukázať listinnými dôkazmi, navrhnutím svedkov, t. j. v konaní preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu jeho právo patrí. Odvolací súd v tejto súvislosti len na upresnenie uvádza, že i keď existujú prípady, keď neplatí pravidlo, že každý je povinný preukázať to, čo tvrdí, v danej veci však nejde o takéto špecifické prípady, jedná sa napríklad o veci v súvislosti

s antidiskriminačným zákonom, prípadne prípady posudzované podľa § 420 ods. 3 O. Z. a iné. V predmetnej veci však o takéto špecifické prípady nejde.

Správne preto súd prvého stupňa vec, ktorá napadla ešte v roku 1997, opätovne vytýčil a následne i rozhodol, v neprítomnosti takto nečinného navrhovateľa, keď sa oboznámil s obsahom doposiaľ predložených listinných dôkazov, nachádzajúcich sa v spise, pričom niektoré z nich jasne, stručne vyhodnotil. Navrhovateľ mal zo strany okresného súdu vytvorený dostatočný priestor na to, aby doložil písomné dôkazy, označil svedkov.

K námietke navrhovateľa, uvedenej v odvolaní, že odôvodnenie rozsudku na strane 2 a 3 súdu prvého stupňa, je neakceptovateľné a neprekúmateľné, pretože súd prvého stupňa len rozhodnutia, ním citované v odôvodnení, iba opísal spisové značky bez toho, aby tieto rozhodnutia odôvodnil, odvolací súd má za to, že odvolanie navrhovateľa v tomto smere nie je dôvodné. Súd prvého stupňa vyhodnotil celkové okolnosti prípadu, ako aj doposiaľ predložené listinné dôkazy, v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., síce stručne, ale jasne konštatoval, že na základe takto vykonaného dokazovania zistil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. 2. 1996 pod sp. zn. 38K/111/1995, bol vyhlásený na majetok úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., v rámci konkurzného konania bol uznesením zo dňa 18. 2. 1997 daný súhlas správcovi predávať majetok v konkurznej podstate a majetok úpadcu bol správcom speňažený. Následne uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 3. 2008, bola schválená peňažná správa o speňažení majetku a uznesením zo dňa 5. 5. 2008 Krajský súd v Bratislave rozhodol o návrhu výťažku speňaženej konkurznej podstaty veriteľom, v rámci konania Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 38K/111/1995 a aktuálny odporca požiadal podaním zo dňa 10. 1. 2012 o zrušenie konkurzu. Tiež konštatoval, že majetok, ktorý bol špecifikovaný v petite tohto návrhu, bol do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., vznesený navrhovateľom, na základe zmeny spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992, dodatkom č. 1, ktorá zmena bola registrovaná Štátnym notárstvom Bratislava I dňa 28. 12. 1992 a pôvodným odporcom bol zapísaný do súpisu podstaty úpadcu. Túto skutočnosť následne konštatoval i novoustanovený správca. V spise sa tiež nachádza rozhodnutie z ktorého vyplynulo, že pred Krajským súdom v Bratislave, pod sp. zn. 81Cb/80/97, bol zamietnutý návrh navrhovateľa na vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5. 1. 2004.

S obsahom spisu, ako aj s jednotlivými rozhodnutiami, nachádzajúcimi sa v spise, sa oboznámil i odvolací súd a na zdôraznenie správnosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 9. 2001, č. k. 81Cb/80/97-378, ktorým bol návrh navrhovateľa W. Y. Q. Ď.Č. - O.-L. R. N., zast. JUDr. Jozefom Holíčom, proti odporcovi Správcovi konkurznej podstaty úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., v konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, zamietnutý. Týmto návrhom sa navrhovateľ domáhal vylúčenia hnutelých a nehnuteľných vecí, ktoré boli špecifikované v petite návrhu zo dňa 10. 9. 1997 z konkurznej podstaty úpadcu. V tomto konaní súd prvého stupňa konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal krajský súd za preukázané, že zmluvou o predaji časti podniku z 30. 4. 1992, Federálny fond národného majetku ČSFR, ako predávajúci, previedol na stavebno-obchodnú firmu A - Z, Hodoním, ako kupujúceho, vlastnícke právo ku všetkým veciam, všetky iné práva a majetkové hodnoty, ktoré slúžia k prevádzkovaní privatizovanej hodnoty Železničného staviteľstva Bratislava. Spoločenskou zmluvou o založení Želstav A - Z, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 15, bola založená uvedená spoločnosť a vznikla dňom 23. 7. 1992, keď spoločníkmi sa stali O.-L. R. X. - H., B. X, N., B. D.Á., S. S., Y. D. D. X. Y. L. B., S. S.. Zmenou spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti navrhovateľa zo dňa 23. 11. 1992 došlo k zmenám a doplneniu spoločenskej zmluvy a k upresneniu obchodného mena a miesta podnikania spoločníka O.-L. R. X. - H., B. X, N., na L. B. W. Y. Q. Q. - O.-L. R. X. - H., O. B. M. Š. XX, S.. Touto zmenou spoločenskej zmluvy spoločník W. Y. Q. Ď., O.-L. R. X. - H., S., vniesol, ako nepeňažný vklad, do spoločnosti časť podniku v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. 4. 1992 a jej príloh, z výnimkou nehnuteľností rekreačné stredisko O. T. a T. O.. Túto skutočnosť potvrdil svojim rozhodnutím aj Najvyšší súd SR sp. zn. 2Obo/170/96 zo dňa 14. 5. 1997. Ďalej v tomto odôvodnení súd uviedol, že túto skutočnosť deklaroval aj samotný navrhovateľ, ktorý bol spoločníkom, konateľom a generálnym riaditeľom Želstavu A - Z, s. r. o., a ktorý dňa 23. 12. 1992 uzavrel so A. Ú. S. kúpnu zmluvu, ktorou jej odpredal objekt na Š. P. A. S. za 120.000.000,- Sk a uzatvoril ju v mene predávajúceho Želstav A - Z, s. r. o. Navrhovateľ zároveň dňa 11. 11. 1993 podal Katastrálnemu úradu v Novom meste nad Váhom návrh na vklad vlastníckeho práva k rekreačnému zariadeniu v Bzinciach pod Javorinou v prospech Želstavu. V návrhu uviedol, že uvedený objekt vniesol do vlastníctva Želstavu A - Z zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992. Návrhu bolo vyhovené a vlastníctvo bolo

napísané na Želstav A - Z, s. r. o., Bratislava. Tiež súd konštatoval, že navrhovateľ podpísal viac kúpnych zmlúv, ktorými predával hnutelný majetok rôznym záujemcom, pričom vo všetkých zmluvách sa uvádza, že vlastníkom predaných vecí je Želstav A - Z, s. r. o. Tiež súd poukázal na dôkaz, ktorý predložil navrhovateľ, a to rozhodnutie Okresného súdu v Hodoníne sp. zn. 7C/669/1996 zo dňa 5. 5. 1997, ktorým bolo určené, že právny úkon navrhovateľa, ktorým ako spoločník úpadcu vniesol do spoločnosti časť podniku, na základe zmluvy o predaji podniku, a to formou dodatku č. 1 o zmene spoločenskej zmluvy je neplatný, avšak Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Obo/170/96 zo dňa 14. 5. 1997 vyslovil, že tento rozsudok Okresného súdu v Hodoníne je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, pretože daný spor mal prejednávať miestne a vecne príslušný súd v Slovenskej republike, a to v súlade s ust. § 11 ods. 1, § 84 a § 85 ods. 4 O. s. p. Súd tiež konštatoval, že zo spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti navrhovateľa vyplýva, že okrem navrhovateľa, ako podnikateľa, bola zakladajúcou spoločníčkou aj jeho manželka B. D., ktorá podpísala aj zmenu spoločenskej zmluvy, ktorou navrhovateľ vniesol, ako nepeňažný vklad do spoločnosti, časť privatizovaného majetku. Preto neobstoí tvrdenie, že zmluvu o založení spoločnosti podpísala ako spoločníčka a nie ako manželka navrhovateľa. Preto mal súd za preukázané, že zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 o založení spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., vniesol W. Y. Q. Ď., O.-L. R. X. - H., majetok v rozsahu podľa článku IV, bod 5, zmeny spoločenskej zmluvy, teda časť podniku Železničné staviteľstvo, Štefánikova 15, Bratislava, v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. 4. 1992 a jej príloh. Navrhovateľ, ako konateľ spoločnosti úpadcu, podpisoval návrhy na zápis vkladov vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na úpadcu, na základe čoho došlo k prevodom vlastníckeho práva na úpadcu. Rozsudok sa nachádza na č. I. 229 a nasl. spisu.

Zároveň sa odvolací súd oboznámil i s obsahom rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 9. 2003, sp. zn. 6Obo/62/2003, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa, t. j. Krajského súdu v Bratislave z 9. 12. 2002, č. k. 81Cb/80/97-859, potvrdil. Z odôvodnenia tohto rozsudku okrem iného vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil nárok na vylúčenie vecí, ktoré boli uvedené v petite návrhu z konkurznej podstaty úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., pričom podľa odvolacieho súdu navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno. V priebehu prvostupňového konania nepreukázal jeho žalobné tvrdenie, že len navrhovateľ je vlastníkom sporných nehnuteľností. Nepreukázal, že vlastníctvo k veciam, ktoré žiada vylúčiť z konkurznej podstaty, nadobudol zákonným spôsobom. Tento odvolací prednes navrhovateľa odvolací súd neakceptoval. Naopak, v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ zmenou spoločenskej zmluvy, ako spoločník W. Y. Q. Ď., O.-L. R. X. - H., S. (M. N.), vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., Bratislava, časť podniku Železničné staviteľstvo, v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. 4. 1992 a jej príloh. Odvolací súd konštatoval, že celý majetok, ktorý navrhovateľ získal zmluvou o predaji časti podniku z 30. 4. 1992, platne a účinne vniesol, ako nepeňažný vklad, do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., Štefánikova 15, Bratislava. Na tomto právnom úkone sa vedome podieľali všetci vtedajší spoločníci firmy, čo potvrdili na príslušných dodatkoch zmien spoločenskej zmluvy svojimi podpismi, overenými Obvodným úradom Bratislava I. Z toho je zrejme a vyplýva, že vnesenie hnutelného a nehnuteľného majetku navrhovateľom do vlastníctva úpadcu, sa realizovalo v súlade s ustanoveniami § 59 ods. 3, § 109 ods. 3 a za primeraného použitia § 476 a nasl. Obchodného zákonníka. Odvolací súd teda len zopakoval, že Štátne notárstvo Bratislava I zmenu spoločenskej zmluvy zaregistrovalo dňom 28. 12. 1992 pod č. RI 587/92. Uvedeným dňom zmena spoločenskej zmluvy nadobudla právoplatnosť a stala sa právne účinnou. Stala sa vkladuschopnou listinou, nakoľko registráciou spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Obč. zákonníka, v platnom znení z roku 1992, podľa ktorého k platnosti zmluvy o prevode nehnuteľností je potrebná jej registrácia štátnym notárstvom. Odvolací súd konštatoval, že v skúmanej veci vlastníctvo k celému vnesenému majetku, či už hnutelnému alebo nehnuteľnému, prešlo na úpadcu v zmysle vtedy platného § 133 ods. 1 a 2 O. Z. dňom registrácie zmeny (zmien) spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., Bratislava, Štefánikova 15. Preto návrh navrhovateľa nemohol byť úspešný a odvolanie navrhovateľa bolo nedôvodné. Zvlášť odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 5. 1997, sp. zn. 2Obo/170/96, ktorý bol pripojený v spise a konštatoval, že niet pochybností o tom, že majetok, ohľadom ktorého Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 14. 5. 1997, sp. zn. 2Obo/170/96, určil, že bol vnesený do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., Bratislava, je totožný s majetkom, ktorý majetok súčasný navrhovateľ skúmanej veci súčasnou žalobou žiada vylúčiť z konkurznej podstaty súčasného žalovaného - úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., Bratislava, Štefánikova 15, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 5. 1997 sp. zn. 2Obo/170/96 nadobudol právoplatnosť dňa 9. 7. 1997. Pokiaľ tento rozsudok, ktorým bolo určené, že majetok nadobudnutý W. Y. Q. Š. Ď. O.-L. R. S., M. O.-L. R. X. - H., N., na základe „zmluvy o predaji

časti podniku“ a jej príloh z 30. 4. 1990 a bol vnesený do majetku firmy Želstav, A - Z, Štefánikova 15, Bratislava, platí tak, aj keď išlo o opačné postavenie strán, nie je možné s úspechom sa domáhať určenia opaku, že tento majetok má byť vylúčený z konkurznej podstaty tej-že firmy úpadcu Želstav A - Z, s. r.o., Štefánikova 15, Bratislava, s nepodloženým tvrdením, že predmetný majetok do tejto firmy vnesený nebol. Odvolací súd sa vo veci sp. zn. 6Obo/62/03 zároveň vysporiadal i s námietkou navrhovateľa, že navrhovateľovi, ako fyzickej osobe, bol poskytnutý úver Slovenskou sporiteľňou, a. s., s tým, že toto tvrdenie je nepravdivé. Naopak, je pravdou to, že úverovou zmluvou z 23. 7. 1992 pod č. XXXXX-X, Slovenská Š. O. A. S., zastúpená Y. X. J., poskytla O.-L. R. X. - H., B. X, N., zastúpená W. Y. Q. Ď., úver, na základe písomnej žiadosti podniku zo dňa 6. 7. 1992, v sume 454.500.000,- Kčs, pričom podnik sa zaviazal úver používať na dohodnutý účel a splatiť v lehote splatnosti. Za nezrozumiteľnú a bezvýznamnú považoval odvolací súd časť odvolacieho prednesu navrhovateľa, keď uviedol, že za úver navrhovateľ ručí v zmysle § 59 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb., keď ustanovenie § 59 ods. 3 rieši problematiku nepeňažného vkladu spoločníka do spoločnosti a nie ručenie ručiteľa za nejaký úver. Preto považoval odvolací prednes navrhovateľa, že „z uvedeného dôvodu je viac ako logické, že majetok nebol nikdy vnesený do vlastníctva odporcu“ nemá nijaké opodstatnenie ani význam, či už právny alebo skutkový. Tak isto ani zmluva o zriadení záložného práva nepreukazuje, že by navrhovateľ bol vlastníkom predmetného majetku. Odvolací súd zdôraznil, že správca konkurznej podstaty bol preto povinný zapísať do súpisu nielen majetok, ktorý patril dlžníkovi - úpadcovi, v deň vyhlásenia konkurzu, ale aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok, v zmysle § 6 ods. 2 Zákona o konkurze a vyrovnaní a nebolo preto možné vylúčiť z konkurznej podstaty odporcu ani majetok, ktorý bol predmetom zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 24. 7. 1992. Opätovne sa odvolací súd vrátil k námietkam navrhovateľa, v súvislosti s rozhodnutím súdu prvého stupňa Okresného súdu v Hodoníne, sp. zn. 7C/669/96, len okrajovo poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR ÚR 5298 o vykonateľnosti rozsudkov súdov Českej republiky na území SR. Navyše, Najvyšší súd SR rozsudkom pod sp. zn. 2Obo/170/96 zo dňa 14. 5. 1997, sa podrobne zaoberal rozsudkom Okresného súdu v Hodoníne z 5. 5. 1997 pod sp. zn. 7C/669/96 a jeho nulitým významom pre prijatie právneho záveru, že W. Y. Q. Ď. - O.-L. R. X. - H., S., vniesol sporný majetok do spoločnosti úpadcu. Konštatoval, že tento rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/96 bol doručený terajšiemu navrhovateľovi a jeho obsah musí mu byť dobre známy. Tiež ďalším rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 28. 4. 2003 pod sp. zn. 1Obo/27/02, zaujal Najvyšší súd SR záväzný právny názor k rozsudku Okresného súdu v Hodoníne, sp. zn. 7C/669/96, kde uviedol, že rozsudok sa týka účastníka konania B. D., ako navrhovateľky a W. Y. Q. Š. Ď., S. N., ako odporcu. Išlo o spor medzi fyzickými osobami o určenie neplatnosti právneho úkonu, pričom vo veci sp. zn. 1Obo/27/02 nešlo o rovnakých účastníkov konania, ako v spore pred Okresným súdom v Hodoníne a nešlo ani o totožnosť predmetu konania. Nie sú preto naplnené znaky prekážky veci rozhodnutej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Vo veci pred Najvyšším súdom SR účastníkmi konania sú právnické osoby a predmetom konania je nárok navrhovateľa na vylúčenie veci z konkurznej podstaty. K ďalšej námietke navrhovateľa Najvyšší súd SR v odôvodnení rozsudku 6Obo/62/03 uviedol, že z textu zmeny spoločenskej zmluvy dodatku č. 1 z 23.11.1992, ale aj z dodatku č. 3, bezpečne vyplýva, že B. D. podpísala túto zmenu v poradí na druhom mieste, hneď za manželom W. Y. Q. Ď.. Podpisy všetkých spoločníkov boli overené Obvodným úradom Bratislava I, a preto odvolací súd uzavrel, že B. D. vedela o zmene spoločenskej zmluvy z 23. 11. 1992 a s touto zmenou súhlasila. Konštatoval, že účastníci v konaní vo veci sp. zn. 7C/669/96 Okresného súdu v Hodoníne dezinformovali tento súd nepravdivými prednesmi v rozpore so skutočnosťou, a preto Najvyšší súd SR tento rozsudok, ako dôkaz z hľadiska posudzovania dôvodnosti nároku navrhovateľa v skúmanom konaní, musí považovať za bezcenný. Tiež sa Najvyšší súd SR zaoberal námietkou navrhovateľa, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal s množstvom rôznych rozhodnutí rôznych súdov, ktorých číselnosti navrhovateľ aj v odvolaní uviedol, a na druhej strane u jednotlivých rozhodnutí niektoré nešpecifikoval, čo tieto rozhodnutia majú preukazovať, aký právny dopad majú mať na skúmanú vec. Odvolací súd konštatoval, že takýto prednes navrhovateľom je nepreskúmateľný, napriek tomu si z opatrnosti zadovážil a pripojil značné množstvo ďalších súdnych rozhodnutí, na ktoré navrhovateľ poukazoval, napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo/85/98 zo dňa 31. 8. 1998, ktorým bolo potvrdené uznesenie Krajského súdu v Bratislave o zamietnutí návrhu navrhovateľa W. Y. Q. Ď., O.-L. R. N., na nariadenie predbežného opatrenia, uložením zákazu odporcovi W. W. W., správcovi konkurznej podstaty úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., Bratislava, nakladať s majetkom, ktorý navrhovateľ získal na základe zmluvy o predaji časti podniku z 30. 4. 1992 s tým, že navrhovateľ neosvedčil, že mu k takýmto nehnuteľnostiam patrí vlastnícke právo. Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR vo veciach, vedených na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2Obo/87/98 z 20. 5. 1998, sp. zn. 1Obo/62/99 z 29. 3. 1999, sp. zn. 1Obo/259/98 z 18. 12. 1998 a sp. zn. 2Obo/88/98 z 20. 5. 1998, o časti týchto nehnuteľností,

vedených u rôznych katastrálnych úradov. Ako aj ďalšie rozhodnutia, napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/220/98, 6Obo/260/98, 6Obo/265/98, 6Obo/270/98, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR M - Sždov 2/99 z 27. 2. 2001, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR M - Sždov 4/99 z 30. 5. 2001, ako aj ďalšie iné a konštatoval, že pripojené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa určitým spôsobom dotýkali sporných nehnuteľností zo skúmaného konania, ale tieto rozhodnutia, ktoré ponúkal navrhovateľ na vyhodnotenie so skúmanou vecou priamo nesúviseli, tak nemohli tvoriť a netvorili skutkový a právny dôvod, ktorý by mohol byť podkladom na zaujatie názoru, že návrh na vylúčenie veci z konkurznej podstaty úpadcu, ako ju podal žalobca, je dôvodná.

Pokiaľ sa teda týka návrhu navrhovateľa v tejto veci (vec na OS BA III 6C/255/1997), na KS BA vedená pod sp. zn. 6Co/195/2013, i odvolací súd uvádza v tejto veci, že z vyššie uvedeného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/80/97-378 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/80/97-859, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/62/03 zo dňa 24. 9. 2003 vyplýva, že (tak ako to súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku na strane 3 odôvodnenia tohto rozsudku konštatoval) návrh navrhovateľa na vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu bol zamietnutý, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5. 1. 2004. Neobstojí námietka navrhovateľa v tomto konaní, že súd prvého stupňa neodôvodnil predmetné rozhodnutia. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že súd prvého stupňa síce stručne, ale jasne a jednoznačne, zhodnotil celkové okolnosti daného prípadu, v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože súd prvého stupňa dostatočne, v potrebnej miere objasnil, na základe akého skutkového stavu a právnych úvah vo veci samej rozhodol. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka, vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré predkladá účastník konania.

Rozhodnutie súdu, ako orgánu verejnej moci, nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Účastníkovi konania musí byť daná odpoveď na podstatné otázky, námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia. Judikatúra Európskeho práva pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Účastník má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, dôkazné bremeno o tvrdených skutočnostiach musí uniesť samotný navrhovateľ. Správne súd prvého stupňa uviedol, že presunutie dôkazného bremena na odporcu je v rozpore s pravidlami, danými Občianskym súdnym poriadkom, keď z predložených listinných dôkazov jednoznačne v konaní vyplynulo a odporca to, aj za účasti právneho zástupcu navrhovateľa i navrhovateľa, uviedol na predposlednom pojednávaní, že navrhovateľ je stále účastníkom konkurzného konania, a preto môže nahliadať do spisu a potrebné označenia odporcov v prípade úpravy žalobného návrhu, t. j. vlastníkov si môže určiť sám. V priebehu prvostupňového konania odporca poukazoval na to, že navrhovateľ je konateľ úpadcu Želstav A - Z, s. r. o., v konkurze, ktorý je oprávnený konať za úpadcu samostatne. Navrhovateľ si okrem toho v konkurznom konaní pod sp. zn. 38K/111/1995 uplatňuje pohľadávky proti podstate (tzv. incidenčné konanie). Navrhovateľ je zároveň účastníkom konkurzného konania, a preto je oprávnený nahliadať do konkurzného spisu, ako účastník konkurzného konania a žiadať o zhotovenie a vydanie rovnopisov listín z konkurzného spisu. Mal za to, že požiadavka navrhovateľa o presun dôkazného bremena na odporcu je nedôvodná, pretože okruh osôb, komu boli odpredané nehnuteľné a hnutelné veci, si mohol navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, zistiť sám. Vyššie uvedené listinné dôkazy pred súdom prvého stupňa potvrdzujú (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/170/1996 a sp. zn. 6Obo/62/03) a z nich vyplýva, že navrhovateľ vniesol okrem iného aj majetok, ktorý je predmetom tohto konania ako nepeňažný vklad do majetku spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., s tým, že navrhovateľ majetok, ktorý získal zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. 4. 1992, od Federálneho fondu národného majetku platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Želstav, A - Z, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 15. Všetci spoločníci, vrátane navrhovateľa, uzatvorili dodatok č. 1 k zmene spoločenskej

zmluvy zo dňa 23. 11. 1992 a navrhovateľ podal dňa 23. 12. 1992 na vtedajšom Štátnom notárstve Bratislava I návrh na registráciu zmeny spoločenskej zmluvy. Štátne notárstvo Bratislava I túto zmenu spoločenskej zmluvy registrovalo dňom 28. 12.1992 pod č. RI 587/92 a týmto dňom sa spoločenská zmluva stala aj právne účinnou. Túto skutočnosť jednoznačne potvrdzujú vyššie uvedené rozsudky Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal vo svojom odôvodnení i súd prvého stupňa, preto odvolací dôvod navrhovateľa, že súd neskúmal spis pod č. k. 7Nc/8/01-15 je bez právneho významu, a nie je spôsobilý ovplyvniť zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa k námietke navrhovateľa, že súd si nevyžiadal tento spisový materiál a dokazovanie vyhlásil za skončené bez toho, aby navrhovateľ mal možnosť na tieto dôkazy poukázať. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že návrh navrhovateľ podal v mesiaci september v roku 1997, spor trvá skoro 18 rokov. Navrhovateľovi súd prvého stupňa dal lehotu na úpravu petitu návrhu a predloženie ďalších listinných dôkazov. Navrhovateľ však bol nečinný do konca októbra, návrh neupravil, nepredložil žiadne listinné dôkazy, nenavrhoval svedkov a následne sa pojednávajú, konaného dňa 18. 9. 2012, bez ospravedlnenia nezúčastnil, bol nečinný. Ďalšie odvolacie námietky, v súvislosti s odmenou bývalého správcu konkurznej podstaty, za nezákonne speňažený majetok vo výške 65.000.000,- Sk, prípadne ďalšie dôvody, uvedené v odvolacom návrhu, neboli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Napadnutým uznesením č. k. 6C/255/1997-697 zo dňa 13. 2. 2013 súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ sa domáhal podaním zo dňa 10. 12. 2012, v znení doplnenom z 5. 2. 2013, oslobodenia od súdnych poplatkov, dôvodiac jeho nepriaznivou finančnou situáciou. Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 138 ods. 1 a ods. 5 O. s. p., keď mal za preukázané, že priemerný čistý mesačný príjem navrhovateľa je 459,- Eur. Z hľadiska navrhovateľom deklarovaných finančných záväzkov, prihladnuc na stanovené sumy životného minima a zároveň s prihladnutím na skutočnosť, že navrhovateľ je vlastníkom nehnuteľností v kat. úz. B., tak ako to špecifikoval súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, nebolo možné vyhodnotiť majetkové pomery navrhovateľa, ako nepriaznivé do tej miery, že by bolo opodstatnené uprednostniť úhradu jeho súkromných záväzkov pred poplatkovou povinnosťou voči štátu. Konštatoval, že u navrhovateľa nie sú splnené podmienky na jeho oslobodenie, pričom jeho majetkové pomery, tak ako ich súd osvedčil, nezakladajú dôvodnosť jeho žiadosti a oslobodenie od súdnych poplatkov, ani vo vzťahu k výške súdneho poplatku 16,50 Eur, ani k povahe nároku, ktorého úhradou by nedošlo o ohrozeniu životnej existencie navrhovateľa.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby súd navrhovateľovi priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. V prípade, že mu oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nebude priznané, žiadal, aby súd prvého stupňa vec odstúpil odvolaciemu súdu na rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľ konštatoval, že súd správne ustálil jeho mesačný príjem starobného dôchodku vo výške 459,- Eur, avšak uviedol, že spor od podania žalobného návrhu z 23. 9. 1997, nie je doposiaľ právoplatne skončený. Navrhovateľ zostarol takmer o 16 rokov, čo je dôvod na to, aby súd postupoval v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p. a priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Uviedol, že nie je bezdomovec, žije v N., musí platiť dane, vodné, stočné, plyn, platí mesačne za lieky viac ako 1.200,- Kč, čo je dôvod na postup súdu podľa § 150 ods. 1 O. s. p. Tvrdenie súdu prvého stupňa má vadu v tom, že navrhovateľ je síce vlastníkom nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX, ide však o zastavanú plochu, nie o výmere 20 m², ale 70 m², jedná sa však o plochu, ktorá je pod stredom budovy. O nehnuteľnostiach, na ktoré poukazuje súd, je vedený súdny spor na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 4C/633/2000, do dnešného dňa neskončený. Predmetné nehnuteľnosti sú v súčasnosti nepredajné, nemožno ich považovať za majetok, s ktorým by mohol navrhovateľ disponovať.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie navrhovateľa v súlade s ust. § 212 ods. 1 O. s. p., v spojení s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Podľa § 138 ods. 1 O. s. p. na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodenie sa však nevracajú.

Na to, aby súd mohol účastníkovi priznať oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, musia byť súčasne splnené tri podmienky. Prvou podmienkou je, aby účastník o oslobodenie požiadal. Druhou podmienkou je, že pomery účastníka odôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom rozhodujúce budú najmä osobné, rodinné, majetkové pomery, ktoré musí žiadajúci účastník preukázať. Významná je aj povaha uplatňovaného nároku a výška súdneho poplatku v prejednávanej veci. Poslednou treťou podmienkou je, že u účastníka žiadajúceho o oslobodenie, nejde o svojvoľné alebo bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. O svojvoľu ide vtedy, ak by išlo o zneužitie práva, ktoré by inak účastníkovi nepatrilo. O zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva ide napríklad vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa, t. j. bez potreby vykonať dokazovanie, je nepochybné, že sa jeho návrhu nemôže vyhovieť, alebo ak je v dôkaznej núdzi (napr. ak nie je schopný označiť dôkazné prostriedky nevyhnutné na preukázanie ním tvrdených rozhodujúcich skutočností). Tak isto je to napr. aj vtedy, ak účastník vyvracia skutočnosti, ktoré už boli v zmysle § 135 ods. 1 a § 159 ods. 2 záväzne vyriešené v inom konaní.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhodnocoval pomery účastníka, keď mal za preukázané, že priemerný mesačný príjem navrhovateľa je v sume 459,- Eur, čo navrhovateľ ani v odvolaní nespochybnil. Zároveň súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že majetkové pomery navrhovateľa, tak ako boli osvedčené, nezakladajú dôvodnosť jeho žiadosti o oslobodenie, ani pokiaľ sa týka vo vzťahu k súdному poplatku, ktorý predstavuje 16,50 Eur. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, však poukazuje na tú skutočnosť, že súd môže priznať oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, avšak musí byť súčasne splnená i ďalšia podmienka a to, že u navrhovateľa, ktorý žiada o oslobodenie, nejde o svojvoľné alebo bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 22. 11. 2012, č. k. 6C/255/1997-675, návrh navrhovateľa na určenie vlastníctva v celom rozsahu zamietol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno, v konaní neoznačil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosť označiť dôkazné prostriedky má navrhovateľ v priebehu celého konania vo veci samej. Túto skutočnosť však navrhovateľ opomenul, čo sa premietlo do rozhodnutia vo veci samej.

Nakoľko nebola splnená i ďalšia podmienka a to, že u navrhovateľa, ktorý žiadal o oslobodenie, nešlo o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatnenie alebo bránenie práva, navrhovateľ neoznačil dôkazné prostriedky, nevyhnutné na preukázanie ním tvrdených rozhodujúcich skutočností, jeho návrh bol ako nedôvodný zamietnutý, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým návrh navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov zamietol, ako vecne správny, s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O. s. p., potvrdil.

Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá na ust. § 224, v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca mal v odvolacom konaní plný úspech, v konaní avšak trovy odvolacieho konania si neuplatnil, a preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že odporcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.